

# ФЕНОМЕНОЛОГИЧНО ИЗСЛЕДВАНЕ НА СВЕТИННИЯ СПЕКТЪР



*Филип Филипов*





## ФЕНОМЕНОЛОГИЧНО ИЗСЛЕДВАНЕ НА СВЕТАЛИННИЯ СПЕКТЪР

Филип Филипов

---

**Х**ристовият Дух излъчва от Себе Си Словото: „Аз Съм Виделината на света“. Ако преживеем присъствието на Христовият Дух в нашите души, ние можем да почувстваме в себе си импулса за изучаване на Словата на Виделината. Изследвайки и проучвайки знаците, буквите, думите и идеите на Виделината, ние ще осмислим, че това са живите Слова на Христовия Дух. В тази кратка статия ще направим опит за представяне на някои първи стъпки в тази духовно-научна изследователска дейност.

Еволюционно развиващото се съзнание има точно определена методология при духовно-научното изследване. Ръководени от Христовия Дух в нас, трябва първо да стъпим здраво на обективната, външна основа на живота, да я изследваме детайлно и после да започнем нейното одухотворяване и възвисяване, водени от импулсите на Слънчевия водач на Всемирното Бяло Братство – Архай Михаил.

Реализирайки споменатата току-що методология, ние можем да направим одухотворяващия преход от външното към вътрешното чрез проследяване на историческото развитие по темата за спектъра на светлината и чрез конкретни физически реализирани експерименти, които могат да се превърнат в добра основа за духовно-научно изследване на *Завета на цветните лъчи на Светлината*. Нашата главна цел ще е описанието на това какво всеки човек може да наблюдава конкретно при изследването на светлинния спектър, колко и кои са цветовете в спектъра и каква е връзката между тези цветове и Духовете на Светлината, описани от Учителя Беинса Дуно в *Завета*.

Още в най-древни времена човешкото същество е имало възможност да наблюдава спектъра на светлината най-общо казано чрез три явления: *водна дъга*, *небесна дъга* и т.нар. *мирова дъга*. Първата може да се наблюдава феноменологично при подходящи условия в природата около различни водни феномени, например около водопади, гейзери или по време на мъгла под формата на многоцветна лента. Втората дъга възниква обикновено преди или след дъжд, като оформя красиви арки, и в по-редки случаи по време на специални атмосферни условия, които довеждат до хало, проявяващо се под формата на седмцветна дъга в свършена кръгла форма, реализирана по посока на зенита. Третата дъга се наблюдава най-често от астролози, които, провеждайки своите небесни наблюдения, виждат точно преди изгрев слънце при подходящи атмосферни условия небесна дъга, която разстила своите цветове по посока на мястото, откъдето ще изгрее Слънцето. От друга страна, отново астролозите в древността са обърнали внимание, че ярка бяла звезда, като Сириус, когато се намира близо до хоризонта, започва да свети с особен вид проблясъци във всички цветове на дъгата. Първоначално човекът съзерцава и преживява митологично тези явления като проява на особен род същества, обитаващи природните стихии, или като нагледни знаци, изявяващи Божието присъствие и намерение. Това провокира и развива човешката мисъл в пътя на нейното пробуждане и разгръщане.

Кулминацията на този процес е по време на научните изследвания на Нютон, който извършва важен експеримент в областта

на оптиката – разделяне на лъч бяла светлина на няколко цвята чрез триъгълна призма. По-късно той прави втори експеримент, чрез който успява да постигне съчетаването на многоцветната светлина отново в бели лъчи чрез втора призма, поставена на пътя на цветната лента на спектъра. И споменавайки думата *спектър*, непременно трябва да се отбележи, че тя е създадена именно от Нютон с цел да обозначи многоцветната лента, която наблюдава в описаните експерименти. Ако се изрази по-прецизно историческото разгръщане на експериментите на Нютон, той първоначално определя, че светлинния спектър при тези експерименти се състои от 5 основни цвята: червено, жълто, зелено, синьо и виолетово. По-късно той развива своя експеримент и интерпретацията по него, като базирайки се на неоплатоническата и библейската традиции, избира числото седем като база, с която да опише своите феноменологични преживявания на оптичните постановки, защото разбира, че би било най-правилно от духовна гледна точка да свърже седемте планетни сфери, седемте дена от седмицата, седемте основни алхимични метала и седемте тона в музиката със светлината. Поради тази причина той добавя към вече въведената система от основни цветове два нови междинни цвята: оранжево и индиго. По този начин се реализира добре известната ни схема от седем цвята: червено, оранжево, жълто, зелено, синьо, индиго и виолетово.

Проучвайки *Завета на цветните лъчи на Светлината*, веднага може да ни направи впечатление следният факт: на 5-а страница е написано: „Слово Божие, Бог е Дух, Дух Вечен, Който има седемте духове Божии”, а след това не са изброени седем духовни същества, а десет: Духът на Любовта, Духът на Живота, Духът на Святостта, Духът на Мъдростта, Духът на Душата, Духът на Истината, Духът на Силата, Духът на Благодатта, Духът Христов, Святият Дух. В частта от 8-а до

47-а страница в *Завета* се вижда, че Духът на Любовта предхожда Духа на Живота, а в частта, озаглавена *Отец на Светлините*, се вижда ясно, че Духът на Живота е свързан с червеният цвят, а Духът на Любовта е свързан с розовият цвят, като в тази втора част на *Завета* Духът на Живота предхожда Духа на Любовта. В последната част на *Завета на цветните лъчи на Светлината* – т.нар. Плодът на Духа, червения и розовия цвят са обединени и поставени на първо място от Седемте Духове. Тази динамика на червеният и розовият цвят в съдържанието на фундаменталната книга, написана под диктовката на Христовия Дух от Учителя Беинса Дуно, не е объркващо противоречие, а ключов момент във феноменологичното преживяване и осмислянето на спектъра на светлината.

Друг важен момент е фактът, че към спектъра са добавени някои допълнителни цветове като т.нар. Светли лъчи, Бели лъчи и Диамантови лъчи. В първата част *Завета* започва със Светлите лъчи (5-а стр.) и завършва с Диамантовите бели лъчи (40-а стр.). Втората част на *Завета* започва със Светлите лъчи (48-а стр.) и завършва с Белите лъчи (58-а стр.), а третата част на *Завета* започва с Белите лъчи (60-а стр.) и завършва с Диамантовите лъчи (60-а стр.) и със Светлите лъчи (61-ва стр.). Това особено разположение на трите вида лъчи в началото и в края на частите на *Завета на цветните лъчи на Светлината* онагледява друго фундаментално феноменологично преживяване на спектъра на светлината, което е важна част от самия автентичен експеримент на Нютон.

За да подходим правилно към току-що описаните ключови въпроси към съдържанието и смисъла на *Завета*, необходимо е да направим два прости експеримента, лесно приложими от всеки. Чрез тях отново ще възприемем директно цветовата структура на светлината и ще осмислим резултатите от тези експерименти във връзка с описана-



Фигура 1. Експериментална постановка на Нютон – инволюция и еволюция на светлинния лъч

та по-горе динамика на розовия и червения цвят и с наличието на Светли лъчи, Бели лъчи и Диамантови лъчи.

Ако повторим експерименталната постановка, реализирана от Нютон, при която бял лъч светлина се разлага на няколко цвята и после отново цветните лъчи се съчетават в бял лъч светлина, ще ни направи впечатление, че цветовете, които се реализират, преливат един в друг без отчетливи граници. Освен това, ако просто разложим директна слънчева светлина чрез призма или дифракционна решетка, ще се забележат отчетливо 6 цветни области: червена, оранжева, жълта, синя и виолетова. При тези експерименти червената област се проявява ярко с различна степен и нюанси на червеното. След нея следва оранжевата област, която обикновено е с по-малка ширина, но е явно, че между червената и оранжевата област липсва розов цвят.

Този особен цвят се наблюдава, ако например се работи чрез призма, която бавно се завърта спрямо първичния бял лъч по такъв начин, че да потърсим самото начало на червената област при директно наблюдение на лъча от тази област, а не чрез проектирането му върху екран. Малко преди червената



Фигура 2. Бялата светлина и цветни лъчи

та област да започне със своята открояваща се плътност и отчетливост, се намира една особена област, при която бялата първична светлина прелива в червена светлина, и то по такъв начин, че плътността и яркостта на червената област намалява и ясно се различава розов нюанс. С други думи, там, където бялата светлина започва своето пречупване от призмата към червената светлина, едва забележимо и фино се наблюдава преливане на бяло и червено, което ние феноменологично възприемаме като розово. Това обяснява



Фигура 3. Светлинен спектър

защо в *Завета* се говори за Духа на Любовта, облечен в розовия лъч на светлината, и трябва да се отбележи, че в първата част на книгата именно Духът на Любовта предшества Духа на Живота, както и в описаната току-що постановка – фината розова област предхожда червената област.

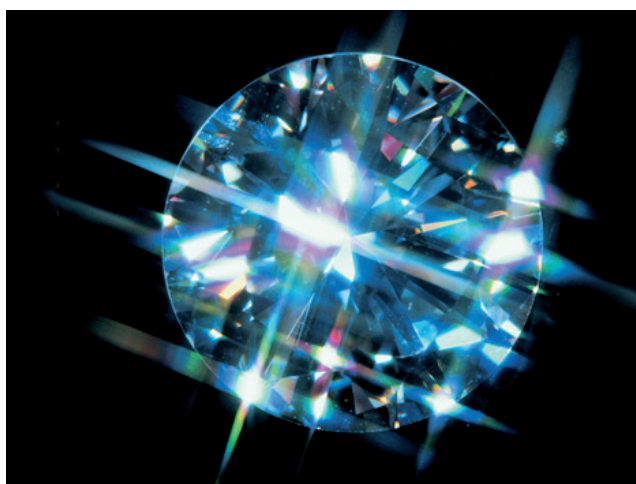
Напредвайки към следващите цветови зони, веднага ни прави впечатление, че зелената област е доста широка и при нея се наблюдават ясно различни три нюанса – жълто-зелена, плътнозелена и синьо-зелена области. Независимо че това е така, в *Завета* зеленият цвят, свързан с Духа на Душата, не е разделен на отделни подобласти, но е пределно видимо, че например в първата част на *Завета* има доста повече текст за Духа на Душата, отколкото за другите цветни лъчи.

Веднага след синьо-зелената област започва синята област, която видимо има две области – небесносиня и плътносиня. Отново, както и при зеления лъч, в текста на *Завета* няма отделни подобласти за тези два различни нюанса на синьото. Трябва да се отбележи, че ако Нютон е говорил за „...зелена област, синя област, индигова област и виолетова област”, то често в съвременните български учебници по физика се говори за „...зелена област, светлосиня област, тъмносиня област и виолетова област” и поради тази причина понякога настава объркване в разбиранията на отделните хора. В случая същественото се състои в директното възприятие на синята дреха на Духа на Истината чрез съзнание, освободено от всякакви предразсъдъци.

Друг проблем, произлизащ от чисто културни и лингвистични причини, възниква, когато последователи на Учителя, за първи път прочитайки текста на *Завета*, попадат на понятието *Аметистови лъчи*. Нито Нютон говори за този цвят, нито в българските средношколски и университетски учебници се среща понятието *аме-*

*тистов цвят*. Естествено е да стигнем до въпроса: съществува ли такъв цвят в спектъра на светлината? Ако подходим по аналогичен начин към виолетовата област на спектъра, както подходихме експериментално към червената област, и потърсим самия край на виолетовата област там, където тя прелива с белия първичен лъч светлина, идващ от призмата, можем да забележим един особен по-светъл нюанс виолетово, който е също както розовото трудно забележим, но все пак наличен при внимателното и директно наблюдение на спектъра, без той да се проектира на екран.

Така нашето феноменологично наблюдение върху първата експериментална постановка на Нютон регистрира 8 цветни области: розова, червена, оранжева, жълта, синя, виолетова, аметистова. Ако ние реализираме и втората част от ключовия експеримент на Нютон, директно ще наблюдаваме как първичният бял лъч светлина се разгръща в няколко цветни лъча и после отново, посредством вече втора призма, цветната светлина се съчетава в бяла светлина. Така веднага виждаме защо в началото на *Завета* се говори за Светли лъчи, а в края – за Бели лъчи. Остава обаче въпросът как могат да бъдат наблюдавани и феноменологично възприети Диамантовите лъчи.



Фигура 4 Диамантови лъчи

Заменяйки триъгълната призма с мултифасетна призма, обикновено използвана за оформянето на диаманти или други скъпоценни или полускъпоценни кристали, можем лесно да наблюдаваме Диамантови лъчи. Например може да се вземе прозрачен кристал, оформен като мултифасетна почти сферична призма, и да го поставим така, че върху него да попада пряк лъч бяла светлина и заедно с това кристалът да бъде в постоянна ротация около дадена негова ос. Тогава нашето феноменологично изследване достига до своята кулминация, защото чрез този лесно приложим експеримент се вижда сложна и красива картина – бърза смяна на всички описани току-що цветове. Създава се впечатлението, че се наблюдава цял един космос, проявен като мощно и динамично съчетаване на всички цветни лъчи. Подобна картина може да се наблюдава и при хелиакалния изгрев на Сириус, случващ се всяка година между 14 и 17 август на Лятната

духовна школа на Рила. Дори и по-късно от този период при наблюдението на тази ярка бяла звезда може да се съзерцава от всеки как тя затрептява във всички лъчи на спектъра на светлината, сякаш е част от живата космична дреха на Христовото Същество.

В заключение можем да изразим идеята, че в *Завета на цветните лъчи на Светлината* е показан пълният цикъл на проявата на Светлината. Светлите лъчи, ако слязат инволюционно и се проявят чрез призма, се разгръщат в многоцветна феерия от розови, червени, оранжеви, жълти, зелени, сини, виолетови, аметистови лъчи. След това те еволюционно възлизат чрез помощта на Христовия Дух и се съчетават в диамантови лъчи, ставайки по този начин Негова магична аура. Обогатили се с нов опит и изпълнили своята мисия, диамантовите лъчи преливат могъщо и продължават своя вечен път като бели лъчи, за да проявят пълнотата на Божието единство.